

Arrest

nr. 249 994 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient bij monde van haar ouders beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster zich in hoofdzaak beroept op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald door haar ouders en waaromtrent reeds werd vastgesteld dat aan deze vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Voorts wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de door verzoekster ingeroepen vrees en aangehaalde redenen om niet terug te kunnen keren naar Pakistan (zijnde haar vrees dat het in Pakistan gevaarlijk is voor vrouwen en kleine kinderen en er veel kidnappers zijn, het feit dat er in Pakistan niet veel vrijheid is, terwijl je in België kan doen wat je wil en dat mensen in Pakistan commentaar geven op anderen op basis van vooroordelen, zij niet wil teruggaan naar haar vroegere school in Pakistan omdat andere kinderen haar niet graag hadden omwille van haar donkere huidskleur en christelijke religie) op zich evenmin aantonen dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een nood aan internationale bescherming daar (i) verzoekster er niet in slaagt haar vrees te concretiseren, (ii) de ingeroepen feiten op zich – hoe betreuenswaardig ook – geenszins volstaan of onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van vervolging of een reëel risico op ernstige schade en (iii) bepaalde vaststellingen haar vrees relativeren. Met betrekking tot het feit dat zij christen is herhaalt het CGVS de opmerkingen die reeds bij het verzoek van haar ouders werden aangehaald en waaruit blijkt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, en dat zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op basis van informatie waarover hij beschikt en waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, dat er actueel voor burgers in de provincie Sindh, verzoeksters regio van herkomst, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de verweernota stelt verwerende partij vast dat de COI Focus Pakistan. Situatie van de christenen van 27 mei 2019, informatie waar de bestreden beslissing naar verwijst, ontbreekt in het administratief dossier en voegt deze in bijlage bij haar nota met opmerkingen (zie bijlage 1).

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische overwegingen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal.

In zoverre verzoekster meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden heeft met haar profiel als (begeleide) minderjarige vreemdeling en met het hoger belang van het kind, kan zij niet worden gevolgd. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn verweernota, blijkt nergens uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling

van verzoeksters asielaanvraag. Zo werd verzoekster op 25 februari 2020 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is. Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekster en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst. Waar verzoekster verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad er op dat de bepaling dat het algemeen belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, hoe dan ook geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster geen concrete elementen heeft aangevoerd waaruit dergelijke vrees of risico blijkt.

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus moet verzoekster aannemelijk maken dat zij in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert. Van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

Verweerder kan worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster dient immers op individuele wijze haar vraag om internationale bescherming te staven en aantonen dat in haar geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont, wat in casu, zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing, echter niet het geval is. Dat er in Pakistan niet veel vrijheid is, terwijl je in België kan doen wat je wil en dat mensen in Pakistan commentaar geven op anderen op basis van vooroordelen, kan zoals opgemerkt in de bestreden beslissing, niet beschouwd worden als een intentionele bedreiging van verzoeksters leven, vrijheid, en/of fysieke integriteit. Het loutere gegeven dat verzoekster zich in Pakistan zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van harentwege maken op zich geen inbreuk uit op haar fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. In zoverre aangenomen kan worden dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst ingevolge haar afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen en het van verzoekster enige inspanning zal vergen om haar leven verder op te bouwen in Pakistan, kan hieruit niet worden besloten tot het bestaan in haar hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit kader kan worden opgemerkt

dat het loutere feit dat verzoekster zich in haar land van herkomst zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, welke gebaseerd zijn op de in haar land van herkomst heersende culturele normen en waarden en algemene in Pakistan geldende regels betreffen, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin volstaat een louter behoren tot een sociale groep (van minderjarige christen meisje) om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Waar verzoekster verwijst naar de algemene situatie van de christenen in Pakistan en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan het volgende worden opgemerkt.

Uit de aan onderhavige verweernota toegevoegde informatie en zoals in de bestreden beslissing gesteld, blijkt weliswaar dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, doch dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. UNHCR bevestigt in zijn "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld zodat een verwijzing naar een mogelijk risicoprofiel omwille van het behoren tot de christelijke gemeenschap niet volstaat. Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op voorgaande, in gebreke.

3.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Sindh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster laat dit motief geheel ongemoeid en brengt derhalve geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

4. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 september 2020, voert verzoekende partij aan dat zij op school werd gepest omwille van haar religie en haar huidskleur. Voorts stelt verzoekende partij dat de christenen in Pakistan ernstig gediscrimineerd worden en ook hun vrijheden worden beperkt. Zij benadrukt dat deze discriminatie en beperkingen zo ernstig zijn dat er sprake is van een schending van haar fundamenteel recht op vrijheid van religie. Verzoekende partij wijst op de systematische schending en de ernst van die schending en verwijst in dit verband naar punt 54 uit het UNHCR Handboek. Verzoekende partij vraagt internationale bescherming omwille van haar godsdienst en voor het overige verwijst zij naar haar verzoekschrift.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij op school werd gepest omwille van haar religie en haar huidskleur, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Verder vermeld je dat je niet terug wil gaan naar je vroegere school in Pakistan. Andere kinderen op school hadden jou niet graag omwille van je donkere huidskleur en je christelijke religie, daarom had je geen vriendjes of vriendinnetjes op je school, die overigens wel een christelijke school was (CGVS, p. 5, 6, 7). Hoewel het CGVS betreurt dat je geen vriendjes of vriendinnetjes had op je school in Pakistan en dat je soms gepest of uitgesloten werd omwille van je religie en/of huidskleur, dient opgemerkt te worden dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te kunnen worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit je verklaringen blijkt dat je familie de mogelijkheid had en bereid was om stappen te ondernemen tegen de pesterijen. Zo had je moeder gezegd dat je zou veranderen van school nadat je haar had ingelicht over het pesten, maar gebeurde dit uiteindelijk niet omdat je een van de beste leerlingen was en het beter was om op dezelfde school te blijven in plaats van je aan te passen aan een nieuwe school (CGVS, p. 7).”*. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Voorts stelt verzoekende partij dat de christenen in Pakistan ernstig gediscrimineerd worden en ook hun vrijheden worden beperkt en benadrukt zij dat deze discriminatie en beperkingen zo ernstig zijn dat er sprake is van een schending van haar fundamenteel recht op vrijheid van religie. Verzoekende partij wijst voorts op de systematische schending en de ernst van die schending en verwijst in dit verband naar punt 54 uit het UNHCR Handboek. Verzoekende partij vraagt internationale bescherming omwille van haar godsdienst.

De Raad benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden

genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Met haar voorgaand algemeen betoog en het algemeen verwijzen naar de situatie/discriminatie van christenen in Pakistan, toont verzoekende partij niet concreet aan dat de discriminatie van die aard is dat die in haar persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad wijst voorts dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoekster verwijst naar de algemene situatie van de christenen in Pakistan en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan het volgende worden opgemerkt.*

Uit de aan onderhavige verweernota toegevoegde informatie en zoals in de bestreden beslissing gesteld, blijkt weliswaar dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, doch dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. UNHCR bevestigt in zijn “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld zodat een verwijzing naar een mogelijk risicoprofiel omwille van het behoren tot de christelijke gemeenschap niet volstaat. Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op voorgaande, in gebreke.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 7 september 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad treedt, gelet op de voorgaande vaststellingen, dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS